

Suzan ataloluk

Kutlu Miraç ve çaresiz Ters Lalemiz...

Milli Düşünce Merkezi 2022

Kutlu Miraç ve Çaresiz Ters Lalemiz...

Suzan Çataloluk

29.06.2011

Yüce dağların yamaçlarında, engin maviliklere en yakın yerde, vadilerin en derin yeşilliğinde, yeşilin en gizlisinde, bir dağ çiçeğinin zarif güzelliğini seyrederken, sabahın seherinde hüznle esen yelin en sırlı deminde, gonca gülün yüzünü aşık bülbüle dönüşünde, çöllerde ve bereketli kum sarısında hep düşündü.

Yollarda vurdu kendini, köyler, kasabalar, kentler dolaştı, kalabalıkların arasında yürürken hep düşündü...

Kimselerin uğramadığı, karanlık zannedilen gizem mekanlarında çok düşündü.

Güneşin zeval bulduğu, bulutların hüznün renklerine büründüğü günlerin son deminde düşündü.

Yıldızı bol lacivert gecelerde haleli aylara bakarak ne çok düşündü.

Sakin camilerde, hastası bol şifahanelerde, suçlusu çok hapishane duvarlarına bakarak düşündü.

Koca şehirlerin çiçek bahçelerini seyreleyerek, dağ başlarında küçük pınarların kenarlarında oturup o büyüğü şırıltıyı dinleyerek, patika yollarda ceylan izlerini sürerken nasıl da düşündü.

Kaval çalan çobanın serüvenlerinde cevap aradı, berberin makasında, terzinin iğnesinde, fırının sıcağında, buzhanenin soğuşunda...

Baharın yeşil yapraklı, bin bir renkli umudunda, yazın sıcak bereketinde, güzün sarı hüznünde, kışın başka kapılara kucak açan asil ümidinde aradı o cevabı.

Ama soruların cevabını kimse söylemedi kendisine veya o öyle sandı.

Sonra bir gün yolu bir saat tamircisine düştü. Bozulan saati uzattı yaşlı adama. Adam hiç sesini çıkarmadan aldı, şöyle bir baktı. Başını kaldırmadan ve onun yüzüne hiç bakmadan konuştu:

“-İki gün sonra gel.”

Zamanının olmadığını söyledi yolcu. Tamirci başını iki yana salladı. Söylendi:

“-Bak a Efendi, sen dünyaya ateş almaya mı geldin? Yoksa zamanı sen mi tayin ediyorsun?”

Şaşırdı, çok şaşırdı bu cevap üzerine ve sinirlendi. Aceleyle cevap yetiştirdi:

“-Yahu adem! Alt tarafı bir kapak açıp derde deva olacaksın. Nedir bu afran tafran?”

Yaşlı tamirci karşısındakinin gözlerine baktı üç beş saniye, ardından sordu:

“-Ya senin tafrana, tavrına ne demeli? Çok şey bildiğini, hep düşündüğünü sanıyor, kendine pek yükseklerde paha biçiyorsun değil mi? Yahu Allah'ın kulu, böbürlenseydi Hz Muhammed (SAV) böbürlenirdi. Miraca çıkan O!”

Yolcu büyük şaşkınlık yaşadı o an. Ne diyeceğini bilemeden düşündü yine. Aklından salisede milyonlarca düşünce geçtiğini sandı, hepsinde de aynı soru vardı:” Zaman, mekan, düşünce, paha...Ya zamansızlık, ya mekansızlık, ya benlik, nefis?”

Tamirci dikine dikine konuştu tekrar:

“- Ne oldu? Miracı duyunca çok mu şaşırдың? Ya lamekân nedir desem sana? Ya zamanı aşıp geçmek desem? Ya benliği dünyaya çarpıp ötelere selama durmak desem? Kalkmış bir de bana tafradan bahsediyorsun! Bu ne kabarık nefis a Efendi!”

Yolcu büyük bir şaşkınlık ve merak içindeydi. Hemen orada duran eski tabureye çöktü. Sabırsızlıkla sordu:

“- Efendi, anlaşıldı, sen bir gizli hazine bulmuşsun. Nasıl buldun, anlat bana! Zaman ne, zamansızlık ne? Lamekan dediğin nedir? Miraca nasıl gitti Hz Peygamberim (SAV) ve nasıl aştı şu bilinmezleri? Hem bilinmez dediğin nedir?”

“-Hay şaşkın, dedi yaşlı tamirci. Gören göze her şey hazinedir, duyan kulağa her ses bir bulunmaz mücevher. Her koku burnu olana birer eşi bulunmaz kıymetli taştır. Kalbi olana her zerre bir aşk sebebidir. Her gönül olana da her gönül paha biçilmez sevgi ummanlarıdır ki ebediyetleri içinde saklar. Böyle bir göze, böyle bir kulağa, böyle bir gönle sahip kişi mekan ne ifade eder, zaman ne söyler ki? Bilinmez onun için bir nokta değil de nedir?”

“-Ama yaşanmışlıklar var, diye aceleyle konuştu yolcu. Tek tek biriktirdiğimiz mallar, anamız, babamız, çocuklarımız var. Bunların hepsi zamanda ve mekanda olmuyor mu?”

Derinden derine bir of çekti yaşlı saat tamircisi:

“-Dön geriye bak, dedi. Daha dün babanın elinden tutmuş yürümeyi öğreniyordun. Şimdi baban nerede, ya annen, ya sülalen? Dede olma yaşına yanaştın. Kaç şehir gezdin, kaç köy? Kaç dağ aştın, kaç deniz geçtin, nerelerdeler? Nerede zaman, nerelerde mekan? Sadece hatıralarında.”

“-Ama çok acılar çektim, öleceğimi sandım. Hepsi yaşandı, hepsinin yüreğimde izi var.”

“-Ya öyle mi? Bir tek sen mi acı çektin? Gecenin yarısında doğum sancularından perişan olan annen de çok acı çekti seni doğurmak için. Sabahın seherinde yumurtasından çıkmak için uğraşan serçe yavrusu da çok sıkıntı çekiyor. Sen hiç kırlarda açan o küçücük mavi çiçekleri gördün mü? Hiç baktın mı o nokta kadar yapraklardaki çiğ tanelerine? Onlar da o hale gelebilmek için ne çok uğraşıyorlar! Ya gökyüzüne baktın mı hiç? Gök adaları meydana gelirken kaç patlama oluyor, kaç karadelik görevini ifa ederken neler oluyor, düşündün mü? Her zerre kendine verilen işi yapıyor. Bütün bunları yaparken kaç merhaleden geçiyor, hangi menzillerde kaç şekle, kaç mekana giriyor?”

“-Allah’ım, diye inledi yolcu, bütün bunları ben de düşündüm! Sebebini aradım, ürktüm, yolumu şaşırırmaktan, helak olmaktan ne çok korktum.”

“-Ya? Bir tek korkan sen misin? Yüce Peygamberimiz senin sorduğun soruların pek çok daha derinlerini kendine sorarken, çölde Hira Dağındaki mağarada geçirdiği günlerden birinde Cebrail Aleyhisselam ile karşılaşınca korkmadı mı sanıyorsun? Ama o korkuyu nasıl atlattı dersin? “

Yolcu heyecandan neredeyse nefessiz kaldı bir an. Çünkü kendi kendine en çok sorduğu sorulardan biriydi bu soru:

“-Anlat, dedi, anlat! Korkular nasıl aşılır?”

İlk defa gülümsedi yaşlı tamirci:

“-Yüce Peygamberimiz (SAV) âlemlere rahmet olarak yaratılmıştı. Ama insandı. Adem’in çocuklarının hayatı ona da sunulmuştu. Peygamberliğin kendisine bildirilmesi için bir hazırlık dönemi yaşaması, ilahi aşkla terbiye edilmesi gerekiyordu. Bunun için de ilk vahiy ile gelen emir “Yaratan Rabbinin adı ile Oku ”dur.(1) Yani, aşk ve ilmin en önemli basamağı okumak! Ama O yüce Peygamber (SAV) Cebrail Aleyhisselam ile ilk karşılaşmasından ve ilk vahiy aldıktan sonra korktu ve “mağarayı terk etti, dağdan inerken yukarıdan bir sesin şöyle dediğini duydu: “Ey Muhammed, sen Allah’ın Resulüsün, ben de Cebrail’im.” Gözlerini yukarı çevirdi, onu mağarada ziyarete gelen kimse oradaydı, fakat şimdi aslen melek şeklindeydi, tüm ufku kaplamıştı. Tekrar “Ey Muhammed sen Allah’ın Resulüsün, ben de Cebrail’im” dedi. Peygamber meleğe bakmaya devam etti; daha sonra gözlerini ondan çevirdi. Fakat nereye baksa melek oradaydı; doğu, batı, kuzey, güney tüm ufku kaplamıştı. Nihayet melek ondan ayrıldı, o da evine dönebildi. Hızla çarpan kalbiyle uzanıp Hatice’ye “Beni örtün! Beni örtün!” dedi”(2)

“-Korkuları nasıl aştı, anlat! İlahi aşkı ve zamanı, mekanı ve zamansızlığı, lamekânı anlat bana, Sevgili Peygamberimiz korkuları, zamanı ve mekanı nasıl aştı, mekansızlık ve zamansızlık onun için neydi?”

“- Yüce Rabbin Sevgili Habibi(SAV) ilahi aşk ile aştı bütün korkuları ve yalnızca O’na dayandı ve güvendi. Aşk onda muhteşem küldü ve en yüksek seviyede bir iman ile bütünleşmişti. Hz. Hatice’nin üstüne örtü örtmesi ile dinlenen ve yaşadığı hadiseyi kavrayan Sevgili Resul, önüne açılan ve bilinmezleri bilinir kılan bu muhteşem hadiseden sonra Cebrail Aleyhisselam vasıtasıyla gelen vahiylerle inen Kur’an-ı Kerim ile insanlığa adaleti, hakkı, ezeli, ebedi anlatırken Yüce Mevla’ya kavuşmanın yollarını da açıyordu. Çünkü Yüce Allah gerçek Sevgili ve Refik-i Ala idi.”

Yolcu merakla sözünü kesti:

“-Hz Peygamberimiz (SAV) zaman ve mekanı nasıl aştı, onu söyle bana!”

Yine gülümsedi tamirci:

“-Bak a adem, dedi. Senin nefsini terbiye etmen zor! Dinle önce. Sabret! Sabır acı ilaç gibidir. Onu yudum yudum içeceksin! Neyse... Yüce Rabbe ilahi aşk ile bağlı olan O Yüce Peygamber (SAV) zamanı ve maddeyi ve madde ötesi her şeyi, evrenleri bir “ol” emri ile yaratan Allah’tan vahiy alıyordu, vekil değil mi? Buna iman ettikten sonra zamanın ve mekânın ne önemi var? “

“-Çok önemi var! Demin miraç dedin. Miraç ile Allah katına çıkmış Hz Muhammed (SAV). Nasıl, nasıl? Rüya mı gördü, yoksa bedenlen mi gitti? Işık hızıyla mı gitti?”

“-Ah şaşkın, diye söylendi tamirci. Yüce Allah İsra Suresi 1. Ayette ne diyor: “Eksiklikten uzaktır O (Allah) ki geceleyin kulunu Mescid-i Haram’dan çevresini bereketli kıldığımız Mescid-i Aksaya yürüttü. Ona ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye (böyle yaptık). Gerçekten O, işiten, görendir.”(3)

“-Yani?”

“-Yani... Yüce Allah sevgili kulu ve son Peygamberi Hz Muhammed’i (SAV) ayetlerinin bir kısmını göstermek için kendi katına alveriyor. Önce Burak, sonra da Refref... Cebrail Aleyhisselam bir yerden sonra duruyor.”

“-E, sonra?”

“-Sonrası mı var? Ademođlu! Düşünsene! Zamandan ve mekandan münezzehtir, ve zamanı mekanı, maddeyi ve manayı yaratmış olan Allah’a giden peygamberimiz zamanı ve mekanı geçmeseydi, Mirac olur muydu? Düşünsene be garibim, sabırsızım?”

“-Ya rüya gördüyse?”

“-Şimdi sen şeytanın vesvesesini aşmak ve nefsinı yenmek ile şüphelerle kıvrılmak arasında gezinmek istiyorsan sen bilirsin! İnanmak istemeyene ötelelerden cennet sayfeleri açsam da inanmaz, bir sebep bulur kendince. Ama iman kanatları takmış kutlu kişiler bu tür oyuncaklarla uğraşmazlar. İlahi aşkın peşinden sonuna kadar gitmek, son menzile ulaşmak için Hz. Peygamber (SAV) rehberliğinde sonsuz bir ümitle koşarlar. Onlar için kainat veya kainatlar son menzile giden duraklardır. Zaman da o duraklar arasındaki mesafelerin kat edilme süreleridir ki kimi menziller göz açıp kapatıncaya kadar geliverir!”

Yolcu hayretle düşündü: İşin başı ilâhî aşk ile kanatlanmış imandı! Hayat denen zaman yolculuğunda önümüze konan menzillerde ilahî aşkı yaşayıp yaşamadığımız, yaşamışsak ne kadar enginlikte ve ne denli cezbede yandığımız önemli idi. Acaba aşk ile ışıltılı yanan yıldız mıydık, bir idare lambası mı idik, yoksa bir kör kandil gibi dibimizi bile aydınlatamıyor muyduk?

Tamirci parmaklarını önündeki tahtaya vurup tekrar konuştu:

“- İlahî aşkın peşinden koşan hakikat sevdalısı yalnızca kendisinden mi mesuldür sanırsın ey Ademođlu? Yüce dağlar başındaki kartal yavrusundan kapı önündeki kedi yavrusuna kadar, kar altındaki kardelen soğanından yetimin çaresiz hakkına kadar, aç ölen bebecten sebepsiz yere şehit edilen askere kadar hepsinden sorumludur. Bu böyle biline. Herkes kendi şartlarında sorumludur. Aşk öyle kolay taşınmaz. Sen senlikten, ben benlikten geçmeden, Yüce Allah’a ulaşmak gayesiyle yola çıkma şevkinde ve aşkında olunamaz. Yoksa münafıklık nefisle birleşince şeytanın rehber olması kaçınılmazdır.”

Yolcu ile Tamircinin sohbeti burada bitmedi elbette. Kutlu miracı da konuştular ve Sevgililer Sevgilisinin (SAV) o kutlu yükseliş sonrasında Yüce Rab’den aldığı en güzel ve en kutlu hediye de, yani namazı da. Namaz... Kulun Allah’a kulluğunu sunması, buna karşı Yüce Rabbin izniyle kulun miracı!

Efendim, Miraç Kandiliniz kutlu ve namazlarınız miraç ile hediyeli olsun.

HAMİŞ: Başlıktaki ters lale mi? İnşAllah bir dahaki yazımızın konusu!

KAYNAKLAR

1- Diyanet İşleri Başkanlığı: Kur’an-ı Kerim Meali, Ankara, 2009, s.687

2- Martin Ling: Hz Muhammed’in Hayatı, Siret Ödülü, 2. Baskı, İstanbul, 1984, s.65

3- Süleyman Ateş: Kur’an-ı Kerim ve Yüce Meali, s.281